

derne 215,000 Kr. for lidt i Skat. Det giver rundt 1 Million. Man vil af disse Tal se, at Finansministeren utvivlsomt er paa den sikre Side, naar han anslaar, at disse forbedrede Ligningsregler aarlig ville indbringe 700,000 Kr. mere. Det er ikke et Tal, som er grebet ud af Luften. Jeg maa i denne Forbindelse minde om, at det ikke alene er Indkomst- og Formueskatten, ved hvilken der klæber Ufuldkommenheder. Dette gælder ogsaa Toldindtægterne, det have vi i den senere Tid faaet levende Vidnesbyrd om. Jeg maa ogsaa med denne Kommissionsbetænkning som Grundlag udtale, at det er klart bevist, at det er ikke fortrinnsvis paa Landet, at Ligningen er mangelfuld, hvad vi for øvrigt have faaet Indtryk af ved de fremkomne Oplysninger om erlagte Bøder saavel her i Hovedstaden som i Købstæderne. Men jeg siger, at Indkomst- og Formueskattens Paaligning kan som enhver anden Beskatningsform være mangelfuld. Derfor er det en Selvfølge, at alle bør medvirke til, at den kan blive saa fuldkommen som mulig.

Hvilke ere nu disse forbedrede Ligningsregler? Her vil jeg pege paa det nye Landoverskatteraad, der ikke blot er at betragte som en Appelret, men som har faaet en udstrakt Myndighed i Retning af selvstændig Behandling af Skatteansættelserne og i Retning af paa Grundlag af de foreliggende Selvangivelser at foretage Undersøgelse til Belysning af, om der i forskellige Egne af Landet skulde være Mangler sammenlignet med Forholdene i andre Egne. Allerede i det oprindelige Lovforslag var Appelretten udvidet noget, den er nu betydeligt mere udvidet. I denne Forbindelse vil jeg ogsaa pege paa, at der nu af et enkelt Medlem af Skatteraadet vil kunne gøres Paaanke til Landoverskatteraadet. Tidligere have vi ikke haft den Bestemmelse. Jeg tror derfor, at i Henhold til de mange Fortrin ved dette nye Landoverskatteraad, som er en Kombination af de nuværende Overskatteraad og det af Finansministeren her i Tinget foreslaaede Landoverskatteraad, er man fuldt berettiget til at kalkulere en Merindtægt af Skatteligningen som den af Finansministeren nævnte. Vi tillægge det ogsaa overordentlig megen Betydning for at faa dette større Beløb ind, at der nu er indsat en Bestemmelse om, at man løber den samme Risiko ved at undlade Angivelse af Formuen, som man gør ved at undlade Angivelse af Indkomsten, thi det er klart fremdraget i denne Betænkning, hvad der i Forvejen kunde antages for ret sandsynligt, at der navnlig her i

Hovedstaden skjulte sig ret betydelige Papirformuer og Formuer i Varelagre, som ikke blive ramte af Beskatningen. Formuer ere som bekendt langt lettere at finde ude paa Landet.

Naar man nu vil spørge, hvorfor Venstre ikke har villet gaa med til at indføre et retskyndigt Medlem i Skatteraadene, som man fra anden Side ansaa for en nødvendig Forbedring, er det selvfølgelig ikke, fordi vi have villet nægte vor Medvirkning til at skabe de bedst mulige Betingelser for Paaligningen, men fordi det ingenlunde er vor Opfattelse, at denne Forholdsregel vil have denne Virkning. For det første anse vi det for ret urimeligt, at der i en ren Landsskattekreds kun skulde blive een Landmand i Skatteraadet, hvilket vilde blive Resultatet af Landstingets Forslag, da efter dette et af de 3 Medlemmer skulde være Repræsentant for de byerhvervsmæssige Bebyggelser, og det andet skulde være et retskyndigt Medlem, og saaledes blev der kun een Landmand. Dette kunde vi paa Forhaand ikke anerkende som rimeligt, og dernæst kunde vi heller ikke anerkende, at dette retskyndige Medlem, hvilket i Praxis vilde sige en Sagfører eller Herredsfoged, havde fortrinnsvis Adkomst til at kaldes Fagmand, naar det drejer sig om Paaligning af Skatter, thi man maa vel erindre den udvidede Appelret, som gør, at det ikke i første Instans er juridisk Forstaaelse af Lovens Bestemmelser, det drejer sig om, dertil har man Landoverskatteraadet. Da Appelretten er saa udstrakt, vil den i øvrigt utvivlsomt faa Afgørelser ikke blot af Fortolkningsspørgsmaal, men efter min Mening af overordentlig mange andre.

Naar vi endvidere ikke have kunnet tiltræde Kravet om, at Skatteansættelsen i alle Tilfælde, hvor der ikke forelaa Selvangivelse, skulde forhøjes med 10 pCt., er det heller ikke, fordi vi ville beskytte dem, der ikke gøre Selvangivelse, men, som det fremgaar af tidligere Diskussioner her i Tinget, fordi vi ikke tro, at dette at bringe et betydeligt større Tal af Selvangivelser frem betyder en tilsvarende Forhøjelse af det Provenu, Staten faar ind ved Indkomst- og Formueskatteloven. Jeg indrømmer, at Indførelsen af denne Pligt til Forhøjelse med 10 pCt. praktisk talt vil betyde tvungen Selvangivelse, men det er ikke vor Opfattelse, at en Stigning i Selvangivelser absolut medfører forhøjede Ansættelser. Naar f. Eks. en Mand, der et Aar var ansat til 1200 Kr., det næste Aar selv opgiver 1100 Kr., ville Ligningsmyndighederne ræsonnere over disse 1100 Kr.,